

er ikke ved Lovbud at træde hindrende op mod de Mænd s. Ex. Præster og Andre, der interessere sig og virke for at lovliggjøre saadanne Forhold i en Kommune, og at forbyde dem at legalisere Forbindelser, som rimeligvis i de fleste Tilfælde allerede bestaa. Jeg ser meget vel, at det er haardt mod den Kommune, som har underholdt Manden, tillige at fæste Forsørgelsen af Konen og de eventuelle Børn over paa den; men jeg tror vistnok, at man i saa Henseende maa kunne træffe saadanne Garantier, at dette kunde undgaa. Jeg ser ikke, at noget Væsentligt kan indvendes imod, at naar en Mandsperson, der i det sidste Aar har nydt Fattigunderstøttelse, gifter sig, skal hans Kones og eventuelle Børns Forsørgelsehjelm være det, som Konen havde inden Egtteskabet. Vil man ikke gaa ind her paa, kan man maaske slaa sig tiltaals med at fordrø, at der tilveiebringes Oplysninger fra Autoriteterne eller troværdige Folk om, at de Personer, som ville indgaa Egtteskab, have Betingelserne for at kunne ernære sig selv og en Familie. Det ærede Medlem for Morsø (Schjørring) har allerede i Gaar bemærket, at der i dette Lovudkast som i adskillige andre, der ere komne fra Indenrigsministeriet, er givet Amtmanden en Stilling lige over for Kjøbstæderne, som vistnok ikke ganske stemmer med den Maade, hvorpaa Kjøbstædernes Kommunebestyrelsesforhold ere ordnede. Der findes navnlig i § 61 en Bestemmelse, hvorefter Meningsuligheder mellem Kjøbstad- og Landkommuner foreløbig i alt Fald skulle afgjøres af Amtmanden. Dette maa vel ogsaa være Tilfældet, naar Meningsuligheder komme frem, ikke mellem de enkelte Sognekommuner, men mellem Amtskommunen og Bykommunen, og det forekommer mig da at være mindre heldigt, at Amtmanden, der er Formand i Amtsrådet, tillige skal være den, der dømmes Kjøbstaden og Amtskommunen imellem. Jeg ser ikke Noget til Hinder for, at saadanne Spørgsmaal, saalænge vi ikke have de større Provinde raad, som ere bebudede i Grundloven, blive henlagte direkte under Indenrigsministeriet. — Den Ranke, som navnlig det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (N. Jensen) i Gaar gjorde sig til Talsmand for, at man skulde sondre mellem værdige og uæverdige Trængende, og som det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) ogsaa kom ind paa, den Ranke at behandle de Værdige paa een Maade og de Uæverdige paa en anden Maade, er overordentlig smuk, og der er vistnok ikke en Eneste her i Salen, som ikke vilde ønske, at det lod sig gøre, at indføre denne Adskillelse. Men, mine Herrer, denne Maade at stille Gulden og Gaarene ad, støder altid paa praktiske Vanheligheder, og det viste sig ogsaa, da det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (H. Nielsen) kom ind paa denne Sag, at han strax erklærede, at hvor end denne Adskillelse skulde lægges, vilde han paa ingen Maade gaa ind paa at give Sogneraadet Myndighed til at bedømme dette.

Men, mine Herrer, hvor finde vi de Mænd, som skulle stille Gulden fra Gaarene? Jeg tror, at det er umuligt at finde dem. Jeg tror ikke, at man kan komme til nogen anden Grændse end den at sige, at de Personer, som ere straffede eller notorisk gjøre sig skyldige i Overtrædelser af Lovgivningen eller notorisk have udvist usædeligt Forhold, skulle holdes for sig, og de andre for sig; videre tror jeg ikke, at vi kunne komme. Men det forekommer mig, at det foreliggende Lovforslag tager tilbørlig Hensyn hertil. Der var en anden Adskillelse, som vi hørte af det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds, som jeg ikke var i Stand til at fatte. Det var Adskillelsen mellem fuldt frivillig privat Fattigunderstøttelse og saa det, at man kunde træde til og forhindre, at Personer kom under Fattigvæsenet. Hvorledes denne Grændse skal drages, er det mig umuligt at se; men det, at give Personer Understøttelse af det Offentlige for at forhindre dem i at komme under Fattigvæsenet, forekommer mig mildest talt at være en Modsigelse.

Indenrigsministeren: Jeg skal tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger til flere af de Udtalelser, som ere faldne saavel i Gaar som i Dag, men det høitærede Thing vil dog finde det naturligt, at jeg ikke paa Sagens nuværende Stadium, da ingen bestemte Forslag foreligge, kan udtale mig om hver enkelt Bemærkning eller om hver enkelt Anmærkning, som er gjort med Hensyn til Lovforslaget. Jeg vil imidlertid søge at samle nogle af de Bemærkninger, der ere fremkomne med Hensyn til de enkelte Punkter i Loven, og jeg vil da finde det rettest nogenlunde at følge denne paragrafvis. Den Paragraf, om hvilken en hel Del af de Bemærkninger, der ere fremkomne, gruppere sig, er § 12, som omtaler den Forpligtelse, der efter nuværende Lovforslag skulde paalægges Forældre og Børn til indbyrdes at forjærge hinanden ud over den Altersgrændse, der tidligere var bestemt. Jeg maa sige, at Ingen har taget denne Paragraf i Forsvar; Alle have angrebet den, og det forekommer mig i Grunden ret mærkeligt, at man paa dette Omraade har fundet det nødvendigt eller rigtigt at gaa saa stærkt løs paa Lovforslaget. Jeg tør dog tro, at Alle ville være enige med mig i, at der i Virkeligheden, i det faktiske Liv, findes en saadan moralsk Følelse imellem Børn og Forældre, at man vist meget sjældent vil se Børn slaa Gaanden af deres gamle Forældre og endnu sjældnere vil se Forældre slaa Gaanden af deres Børn, selv om disse ere vanærede, og selv om de ere over Altensaalderen. Det er vist det Naturlige, at saa nære Slægtninge, naar Forholdet blot er nogenlunde godt, findes villige til at understøtte hinanden ud over de juridiske Forpligtelser. Naar her altsaa er blevet foreslaet en Bestemmelse om at lade den moralske Forpligtelse gaa over til